

UvA-DARE (Digital Academic Repository)

Questions and Answers

An ethnography of evaluation in Afghanistan

Holtrop, T.J.

Publication date

2017

Document Version

Other version

License

Other

[Link to publication](#)

Citation for published version (APA):

Holtrop, T. J. (2017). *Questions and Answers: An ethnography of evaluation in Afghanistan*. [Thesis, fully internal, Universiteit van Amsterdam].

General rights

It is not permitted to download or to forward/distribute the text or part of it without the consent of the author(s) and/or copyright holder(s), other than for strictly personal, individual use, unless the work is under an open content license (like Creative Commons).

Disclaimer/Complaints regulations

If you believe that digital publication of certain material infringes any of your rights or (privacy) interests, please let the Library know, stating your reasons. In case of a legitimate complaint, the Library will make the material inaccessible and/or remove it from the website. Please Ask the Library: <https://uba.uva.nl/en/contact>, or a letter to: Library of the University of Amsterdam, Secretariat, Singel 425, 1012 WP Amsterdam, The Netherlands. You will be contacted as soon as possible.

SAMENVATTING

Dit proefschrift gaat over de evaluatie van de Nederlandse missie in Uruzgan, een zuidelijke provincie van Afghanistan. Deze missie vond plaats tussen 2006 en 2010. In de zomer van 2010 werd een Afghaanse onderzoeksorganisatie gecontracteerd om een evaluatieonderzoek uit te voeren naar de effecten van de missie. Ik werkte voor deze organisatie en heb bijgedragen aan het evaluatieproject. In dit proefschrift onderzoek ik dit evaluatieonderzoek opnieuw door te beschrijven hoe dit onderzoek in de praktijk gedaan werd en wat voor kennis van Uruzgan mogelijk was in de context van oorlog, taal- en cultuurverschillen, infrastructurele miscommunicaties, verwachtingen van en voor Uruzgan en verschillende onderzoekstechnologieën. Mijn onderzoek stelt dat het onderzoeksproces geen heldere gang van zaken is. Ditzelfde geldt ook voor mijn eigen promotieonderzoek dat parallel aan het evaluatieonderzoek plaatsvond. Op basis van die analogie heb ik me afgevraagd wat nou de verschillen zijn tussen de onderzoeksmethoden van antropologen en evaluatoren.

In het eerste hoofdstuk onderzoek ik getallen. Ik beschrijf het ontstaan van een percentage en laat in dat proces zien dat getallen geen passieve symbolen zijn die ter beschikking staan aan mensen en hun ambities, maar participanten in het maken van de werelden waarin we leven. Hiermee bedoel ik dat getallen eigenschappen hebben die geactiveerd worden in onderzoekspraktijken of andere praktijken waarin getallen een rol spelen. In dit hoofdstuk beschrijf ik drie situaties waarin drie verschillende eigenschappen van getallen hun stempel drukken op evaluatiepraktijken en daarmee op hoe het onderwerp van het onderzoek -- Uruzgan's onderwijs -- gekend kon worden. Ik bespreek achtereenvolgens de kunst van getallen om met precisie te refereren, te vergelijken, en om twijfel en zekerheid op te roepen over de waarde van het getal. Gedetailleerde kennis van getalpraktijken biedt de mogelijkheid om niet alleen getallen aan sich te evalueren, maar ook de werelden die geschapen worden in die praktijken en de bestuursprocessen waaraan ze bijdragen.

In het tweede hoofdstuk bespreek ik het schrijven van het rapport. Ook hier gaat het mij erom schrijven niet op de representatieve kwaliteiten van het eindproduct te beoordelen, maar om het schrijffproces te analyseren als een voortdurende spanning tussen aan de ene kant de noodzaak van heel veel verschillende soorten input voor een goed geïnformeerd evaluatierapport, en, aan

de andere kant, de noodzaak van een coherent eindproduct voor een heldere communicatie. Ik onderzoek deze spanning tussen coherentie en heterogeniteit in drie schrijfsituaties: schrijfinfrastructuren, schrijfformat en auteurschap. Schrijfinfrastructuren in Afghanistan – zoals bijvoorbeeld software, hardware, maar ook taal- en cultuurverschillen of veiligheidsprotocollen – lopen vast of slagen er anderszins vaak niet in om evaluatieonderzoekers zonder onderbrekingen samen te laten werken. Ten tweede bespreek ik het evaluatieformat waarin informatie met heel verschillende oorsprongen, vormen en boodschappen wordt getransformeerd tot een eenheid. Tot slot bespreek ik auteurschap. Terwijl er zoveel verschillende schrijvers zijn staat er op de kaft van het rapport alleen de naam van de organisatie. In plaats van het rapport te lezen op z'n inhoudelijke successen of mislukkingen bespreekt dit hoofdstuk hoe er omgegaan wordt met de spanning tussen heterogene input en coherente output in de drie schrijfdomeinen. Het rapport moet gelezen worden als een doorlopend evenement van sociale en materiële interacties te lezen, waarin de spanning tussen eenheid en heterogeniteit nooit helemaal is opgelost.

In het derde hoofdstuk bespreek ik vier meetings die werden georganiseerd rondom de presentatie van het evaluatierapport in Den Haag in 2010. Deze vier meetings – een persconferentie, een meeting over voortgaand ontwikkelingswerk, een lobby meeting, en een rondetafelgesprek – maken ieder op hun eigen manier specifieke lezingen mogelijk van de Nederlandse missie in Uruzgan. Het hoofdstuk bouwt voort op een stelling van David Mosse dat succes in ontwikkelingssamenwerking een conceptuele prestatie is die erop gericht is om de coherentie met betrekking tot ontwikkelingsbeleid te behouden in plaats van dat het statement iets zegt over praktische prestaties in het veld. Ik schaar mij achter Mosse in de zin dat ontwikkelingsbeleid en ontwikkelingswerk zich volgens verschillende logica's voltrekken. Op basis van het empirische materiaal dat de meetings bieden kom ik echter tot de conclusie dat succes en falen niet georganiseerd zijn rond de tegenstelling van beleid en veld, maar dat succes en falen tot stand komen in logica's van meetings – hier accountability, exploratie en overtuiging – die tegelijkertijd zowel conceptueel als praktisch zijn.

In het vierde hoofdstuk behandel ik het stellen van vragen in een studie over transport in Uruzgan. Het hoofdstuk volgt twee lijnen. De eerste lijn onderzoekt hoe manieren van vragen stellen – vragenlijsten versus interviews – kennis van transport in Uruzgan op specifieke wijze vormen. De tweede lijn volgt het conflict dat tussen mijn supervisor en mij ontstond naar aanleiding van onze verschillende waarderingen van de interviews en vragenlijsten. Dit hoofdstuk spiegelt academische reflecties op de gespannen relatie tussen ontwikkelingstheorie en post-development theory met de relatie tussen mijn supervisor en mij. Bovendien voegt het hoofdstuk “transport” en beweging toe als onderdeel van de methode van vragen stellen. De verhuizing van mijn kantoor in Kabul naar een kantoor aan de universiteit van Amsterdam stelde mij in staat opnieuw de studie

naar transport in Uruzgan en de relatie tussen mijn supervisor en mij te bevragen. Deze analytische zet van “vragen steeds weer opnieuw stellen” stelt kritiek in een ander daglicht en legt de verschillen en overeenkomsten bloot tussen antropologie en ontwikkelingstheorie.

In de conclusie bespreek ik de evaluatiesituatie als een analytisch middel om het evaluatieproject op een nieuwe manier te begrijpen aan de hand van verschillende elementen: onderzoekstechnologieën, het eindeloze werk dat evaluaties met zich meebrengen, contexten en de onderzoeker. Onderzoekstechnologieën zijn configuraties van praktijken die specifieke effecten hebben op onderzoeksdata. Hierbij doel ik op getallen, vragen, schrijven en meetings als onderzoekstechnologieën die bepaalde kennis mogelijk maakt en andere niet. Het tweede element is het voortdurende werk dat verricht moet worden om het object van de evaluatie en de representatie stabiel te houden. Vragen, getallen, rapporten en meetings brengen kennis tot stand die vaak niet stabiel, betrouwbaar of onbetwist blijkt. Het vraagt voortdurend werk om “Uruzgan” als stabiel en vanzelfsprekend evaluatieobject in stand te houden, door middel van opnieuw vragen te stellen, data cleaning, schrijven en (re)presenteren. Het derde element is de context waar evaluatiesituaties van afhankelijk zijn en die ze op hun beurt verder vormgeven. En het laatste element is de onderzoeker zelf. Zij is degene die zich recursief tot ieder probleem kan verhouden, als iemand die beweegt en bewogen wordt, door alsmaar vragen te blijven stellen.

SUMMARY

This thesis is about the evaluation of the Dutch civil-military mission in Uruzgan, a southern province in Afghanistan. This mission took place between 2006 and 2010. In the summer of 2010 an Afghan research organization was commissioned to evaluate the mission. I worked for this organization and contributed to the evaluation project. In this thesis I re-evaluate this evaluation project by interrogating how the evaluation was done in practice and how Uruzgan came to be known in the meeting of war, linguistic and cultural differences, infrastructural disconnections, expectations for and of Uruzgan and several research technologies. Based on the empirical work this thesis challenges the evaluation research process as something that is clear and confident. This insight was at the same time true for the process of my own research. This analogy has led me to explore the differences between research methods of anthropologists and evaluators.

In the first chapter I discuss numbers and numbering practices. I describe the coming into being of a percentage and show that numbers are not passive symbols that are at the service of people and their politics, but actual participants in the making of the worlds in which we live. With this I mean that numbers have properties that are activated in numbering practices. In this chapter I describe three situations in which three different properties of numbers affect the ways in which the topic of research – Uruzgan’s education – can be known. I consecutively discuss numbers’ potential to effect referentiality, to compare proportionally, and to evoke doubt and certainty. Detailed knowledge of numbering practices offers an opportunity to not just assess numbers as end products, but also to scrutinize the worlds that come into being alongside these practices and the way these numbers contribute to processes of governance.

In the second chapter I discuss the writing of the evaluation report that was published in 2010. I am less interested in a discussion of the representative qualities of the report and more in an analysis of the process of writing as a constant tension between on the one hand the necessity of heterogeneous input and on the other hand the necessity of producing a coherent, unified end product. I investigate this tension across three layers of writing: writing infrastructures, writing format and authorship. Writing infrastructures in Afghanistan – such as software, hardware, electricity, language

and cultural differences, or security protocols – constantly break down, making it difficult for writers to smoothly write together. The evaluation writing format, secondly, depends on a variety of sources, formats, voices and messages, yet it needs to cohere these differences in one format. Lastly, authorship. While so many people have contributed to the writing of the report, the author needs to appear as one. Rather than reading the evaluation report for its representational successes and failures, this article advocates for the reading of a report as an event, as a physical moment of social-material interactions. In this way we do not learn what a report is, not what a report does, but how the report (continuously) comes to be, in tension between coherence and heterogeneous writing practices.

In the third chapter I discuss four meetings that were organized around the presentation of the evaluation report in The Hague in 2010. These meetings – a press conference, a meeting about ongoing development, a lobby meeting and a round-table-meeting – influenced the ways in which successes and failures of the Dutch mission were described. The chapter expands David Mosse's statement that success and failure are conceptual achievements aimed at maintaining coherence with development policy rather than statements that reflect practical achievements in development operations. While I do believe that the development operations and development policy work according to different logics, I argue that to say that failure and success are conceptual achievements is to underestimate the practical work that goes into them. Analyzing the empirical material that the meetings offer I conclude among other things that success and failure are done in ways that are simultaneously conceptual and practical, according to logics of accountability, exploration and political lobby.

In the fourth chapter I investigate asking questions in the context of a study of transportation in Uruzgan. The chapter pursues two threads. The first is about how different ways of asking questions – in interviews and in questionnaires – result in different ways of knowing transportation. The second thread tries to unpack the way in which questionnaires versus interviews became critical stakes in the relation between my supervisor and me. This paper borrows from academic reflections on the relation between development theory and post-development theory to consider this relation between my supervisor and me beyond critique. Moreover, it considers movement as part of the method of asking questions. Following a move from the research organization in Kabul to an academic office in Amsterdam, I revisit the questions asked in and about development research. This analytical move of 'asking again' questions the bases of critique, as it opens up to the similarities and differences between anthropology and development research as modes of engagement that attempt to understand, represent and work within a complex world.

In the conclusion I discuss the evaluation situation as an analytical device to rethink the evaluation project according to several elements: 1) research technologies, such as numbering practices, asking questions, writing and meetings, that actively participate in the coming into being of research

objects, 2) constant work to secure the research object and its representability, 3) contexts, and 4) the researcher. Considering how evaluations are done in the meeting of these elements, again and again, allows us to situate our knowledge of Afghanistan: how we know Afghanistan matters for what we know and an awareness of this may help to bring different kinds of Afghanistan to take shape. This situated and recursive understanding of the research method and object helps to understand, in addition, that knowing the international intervention and development is a form of doing them, and, that how we know accountability as analysts ourselves may matter for how and where we situate it.